

³⁰*Erre megkérdezték tőle: És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel?*

³¹*Atyáink a mannáért ették a pusztaiban, ahogyan meg van írva: „Mennyei kenyeret adott nekik enni.”*

³²*Jézus pedig így válaszolt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret.* ³³*Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak.* ³⁴*Erre ezt mondták neki: Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!*

³⁵*Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.* ³⁶*De megmondtam nektek: láttatok ugyan engem, és mégsem hisztek.* ³⁷*Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el; ³⁸mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akarata tegyem, hanem hogy annak az akarata, aki elküldött engem.* ³⁹*Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon.* ⁴⁰*Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.*

Kegyelemből meghívott Gyülekezet!

A héten egy telefonhíváson keresztül meghívást kaptam. Meghívást egy lehetőségre, amely exkluzívan, szinte teljesen személyre szabottan nekem szól. A meghívás olyan letaglózó gyorsasággal és lelkes előadásmódban érkezett, hogy megszólalni se volt időm a bemutatkozás után, amelyből kiderült, hogy az egyik klubkártyám alapján mérték fel vásárlási és utazási szokásaimat, és most ezek alapján kapok egy kihagyhatatlan ajánlatot. Mire először elhangzott a kérdés, hogy engem jelenleg egyáltalán érdekelne-e ilyen fajta ajánlat, már annyi fel nem tett, sőt általam meg sem fogalmazott kérdésre kaptam választ, hogy meg se tudtam jegyezni azokat. „Milyen jellemzőim vannak, ami alapján rám gondoltak?”, „Mi is ez a csomag, amit ajánlanak nekem?”, „Mit tesznek értem ezzel, miért is éri meg?”, „Milyen kizáró tényezők lehetnek?”, „Miért kell mihamarabb megfogalmaznom a válaszomat?”, „Kit kell keresnem, ha nem vagyok biztos a döntésemben?”.

Eszembe jutott életemnek az az időszaka, amikor félreértelmezhetetlenül meghallottam a felém szóló hívást és tudatosan is elkezdtem keresni, megismerni az Istent. Az Igén, a beszélgetéseken, az imádságon és a hívó emberek tanúskodásain keresztül is. Sok helyzetben volt hasonló érzésem, mint ebben a telefonbeszélgetésben. Én még csak épphogy felvettem a telefont, fogadtam a hívást, de már is, annyi kérdés és válasz vesz körül, ami bár valahol lábba hoz, ugyanakkor szinte bénítóan is hat. Nem arról volt szó, hogy a kérdések, vagy a válaszok ne gondolkodtattak volna el, vagy hogy érdektelennek tűntek volna! Egyszerűen csak, még nem tartottam ott, hogy ezeket önmagam tudjam megfogalmazni és a helyükön kezelni.

Egyszerű kérdéseim voltak, amikre a válaszok leginkább az ige olvasása és az imádság által tudtak formálódni bennem. „Ki vagy te?”, „Mi ez?”, „Mit jelent ez?”. A személyes kapcsolat által pedig, ha néha plusz körök árán is, de elkezdtek megfogalmazódni válaszok és további kérdések is.

Mai igeszakaszunk is egy ilyen folyamat részét képezi. „*Erre megkérdezték tőle: És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel?*” Érezhető, hogy nem itt kezdődött ez a párbeszéd. Mondhatnám, hogy az 5000 ember megvendéglésénél kezdődik ez a beszélgetés János evangéliuma 6. fejezetének az elején, de még az se lenne teljesen igaz, hiszen ott is éppen azt olvassuk, hogy: „*Nagy sokaság követte őt, mert látták, milyen jeleket vitt végbe a betegeken.*”.

A sokaság, a tanítványok és te is, érzed azt, hogy megszólított, meghívott vagy. Ennek a meghívásnak pedig hatása, formáló ereje van. De ez még csak része a folyamatnak, nem pedig a vége. Igeszakaszunk előtt a sokaság és Jézus ismét beszélgetésbe kezd: „*Ekkor megkérdezték tőle: Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat*

cselekedjünk? Jézus ezt felelte nekik: Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”. És ez az a pont, ahol bekapcsolódunk a kérdéssel: *„És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel?”*, a „Ki vagy te?” kérdés tisztázása.

Ne értsük félre ezt a kérdést, és ne legyünk olyan képmutatóak se, hogy értetlenkedünk a zsidó nép jelkeresése felett. Egy részről jó, ha tudjuk, hogy számukra abszolút természetes volt az, hogy ahogyan a próféták jeleket tettek, úgy a megígért Messiás is ezekkel fogja kijelenteni majd önmagát. Más részről pedig tekintsünk a mi hétköznapijainkra. Mi, a kereszt innenső oldaláról, hányszor kérünk még mindig jeleket, még, ha csak burkoltan is. Csodát a földi életünkre tekintve és szinte teljesen elfelejtve az értünk vállalt keresztet, az örök élet ígését. A sokaság pedig pontosan meg is fogalmazza, hogy mit is várnak: *„Atyáink a mannat ették a pusztában, ahogyan meg van írva: „Mennyei kenyeret adott nekik enni.””*. Nem légből kapott kérésről van itt szó! Egy részről, ahogy említettem az 5000 ember megvendéglése után járunk nem sokkal, így érthető, hogy a pusztai manna csoda párhuzama bennük is megfogalmazódik. Ahogyan az Úr napról napra táplálta népét a szabadítás után a pusztában, úgy történik majd most is?

Más részről pedig ez a kérdés nem csak most fogalmazódik meg bennük, hanem élénken élt gondolatainkban a zsidó felfogás szerinti messiás jelekkel kapcsolatban, mégpedig hogy a Messiás, a Szabadító, majd az Egyiptomból való szabadítás utáni, isteni jelekkel ismerteti meg magát velük, az új szabadítást. Jézus pedig válaszol. Nem rájuk hagyja, nem elutasítja a kérdésüket, hanem tanítja őket válaszával: személyesen, nekik szólóan, párbeszédben. *„Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyeré a mennyből száll le, és életet ad a világnak.”*

Krisztus három téves értelmezést is kijavít ezzel a válaszával. Az első, hogy nem Mózesből jött a manna csoda, hanem Istentől. Bár itt ez a tévedés szó szerint nem hangzik el, de Jézus ismerte az írásmagyarázatokat és a kérdezők gondolkodását is, épp ezért ezzel kezdi. Fontos pont ez, hiszen már itt meglátszik, hogy az Úr ajándékát, akaratát, mintegy világi, emberhez köthető történésnéként értelmezik. Jézus pedig épp azt mondja ki itt, hogy nem az emberi akaratra, vagy fizikai szükségre, esetleg Mózes közbenjárására kell a hangsúlyt helyezniük, hanem a felénk forduló Isten, kegyelmes akaratára. Mert, ha csak az emberi, földi szükségletekre koncentrálna akarjuk megérteni a mi mennyei Atyánkat, akkor pont ugyanúgy tudunk csak reagálni, ahogyan a pusztában a mannat látva a nép. Megállunk Isten kegyelme előtt és azt kérdezzük: *man hu?* Megállunk a kereszt, majd az üres sír előtt és ismét csak kérdezzük: *man hu?* Letérelünk az úrvacsora alkalmával a számunkra Urunk által megterített asztalnál és ismét csak kérdezzük: *man hu?*

Man hu – ebből a kérdésből származik a manna elnevezés, a jelentés pedig talán már világossá is vált, mindössze ennyi: *Mi ez?* Nem értjük és nem is érthetjük meg, ha nem Isten kegyelmét látjuk meg. És a sokaság nem látja. Mert kenyeret keresnek, ami a gyomruk korgását csillapítja, az ő elképzelésük szerinti ígéretet teljesítse be.

Nem látják Jézusban a számukra nem várt formában beteljesedő ígéretet, isteni akaratot. Nem veszik észre, hogy nem a csodák elfogadása, vagy megkérdőjelezése jelenti a hitüket, amire az Istennek tetsző dologként kaptak kijelentést.

Jézus már az iménti kérdésüknél konkrét választ adott: *„Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban,*

akit ő küldött.”. A kérdés tehát igazán egyszerű: Te, személyesen, kinek vallod Jézust? Nem csodákról vagy próféciákról van szó. Nem a műveltséged vagy tetteid kerülnek elő. Nem az igazad, a tévedéseid, az örömeid, vagy a nehézségeid kerülnek mérlegre. De még csak nem is nemzetiségi, politikai, vagy elvi kérdések. Egyszerűen róla, Jézus Krisztusról kell személyesen és kikerülhetetlenül állást foglalnod!

A második hangsúlyos helyreigazítás Jézus válaszában szintén itt húzódik meg. Nem adta, hanem adja az igazi mennyei kenyeret. Az Isten kegyelmes akarata nem egy-egy ponton avatkozik be, vagy érhető tetten. Az Ő akarata folyamatosan ugyanaz, változatlanul jelen van. Nem úgy kell rá tekintened, hogy az életed egy-egy nehézségéből kiemel, a többi földi küzdelmedben pedig meghúzódik a háttérben és neked ezekben kell keresned, felfedezned, vagy épp nem szem elől tévesztened Őt. Nem ezekről a harcaidról szól a kegyelem, hanem az üdvösségedről. Ebbe kell hittel, a Jézus Krisztus által belekapaszkodnod. Belé vetned a bizalmadat és így szabadnak lenni a reménytelen kutatástól, az elveszettség aggodalmától, formák és elvárások rabságától, a tehetetlen akarásod terhétől!

A kenyér ezért is válik nagyon jól érthető képpé.

A kenyér az, amibe az ember, mint az élete alapja, alapvető szükségletként kapaszkodik. Egyedül többnyire meg se tudjuk szerezni. Közösségre hozzuk létre és aggódunk nap, mint nap miatta, hiszen ez az, ami az életben maradásunkhoz szükséges. Imádságunkban is helye van; a „mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. Mert az Úr látja és ismeri ezeket a szükségidet.

De Ő arra hív, hogy te pedig azt lásd meg, hogy nem ez határoz meg téged, hanem az örök élet kérdése. Abban pedig tehetetlen vagy, akár egyénileg, akár közösségre. Nem tudod megfizetni, nem tudod előállítani, nem tudod elérni és nem tudod kikényszeríteni sem. Egyet tudsz tenni; Jézus Krisztusért, minden nap, hittel kérni a kegyelmet, a mennyei kenyeret, az igazi mannát.

És itt érkezünk el Jézus mondatának harmadik hangsúlyára: *„igazi mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak.”* Ez az a kenyér, amit keresnünk kell. Nem a test kenyerét, hanem a mennyei kenyeret. Nem az emberek kenyerét, hanem az Isten, az Élet kenyerét. Ám a sokaság még mindig értetlen marad Jézus szavaival szemben. Még mindig a mannát várják és kérik.

A telefonhívásra, a kihagyhatatlan ajánlatra, amit kaptam végül én sem válaszoltam. Kértem, hogy küldjék ki e-mail-en, és majd átolvasom, majd foglalkozok vele. Az üzenet meg is érkezett, én azonban azóta se néztem meg. Nem is tudom igazán, hogy mitől vágom el magam, csak most egyszerűbbnek tűnik, ha nem foglalkozok mélyebben vele. „Nincs most rá időm.” – többnyire ezzel szoktam takarózni önmagam előtt is. Aztán lehet, hogy egyszer csak tényleg nem lesz már rá időm...

Jézus azonban nem hagyja ennyiben a beszélgetést, kimondja azt, amit már a sokaságnak kellett volna megfogalmaznia felé: *„Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”*

Ő nem rejtőzik el előled sem. Ha felelsz a hívásra, akkor Ő folytatja is veled a beszélgetést. Megmutatja, kijelenti magát előtted is. Ahogyan alapigénk további szakaszában olvassuk: „aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el”. Nincsenek olyan kérdések, amiket nem tehetsz fel, nincsen olyan panasz, amit nem mondhatsz el és nincsen olyan bűnöd, amit ő ne hordozna el! Csak felelj a hívására, vágd az élő kenyeret, a személyes kapcsolatot, a hitet!

A böjti vasárnapok sorában Laetare vasárnapjához érkeztünk. Öröm vasárnapján, Jeruzsálemmel együtt vigadozunk, mert Isten kegyelme, a számunkra is szóló üdvösség akarata szólal meg. Már itt a böjti időszakban,

Húsvétot, a Feltámadás ünnepét megelőzve rátekintünk Krisztusra a sokasággal, és megláthatjuk, hogy Ő valóban az élet kenyere, hogy benne valóban az Isten kegyelmes szeretete van jelen. Textusunk utolsó mondatát helyezném mai ünnepünknek, az örömünknek a középpontjába, a „Mit jelent ez?” kérdés válaszául: *„Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.”* Ez a meghívás szól feléd is! Kapaszkodjunk bele őszinte hittel és ne álljunk meg a kérdésnél „man hu?” a mi elképzeléseinkkel, hanem kérjük, hogy a Szentlélek jelentse ki számunkra is, hogy Jézus az Élet kenyere! Így legyen! Ámen!